

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. června 2021 odvolání **obžalovaného Michala Krafta**, [redacted], [redacted], proti rozsudku Okresního soudu Praha - západ ze dne 16. února 2021, číslo jednací 40 T 36/2020 - 247, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Michal Kraft **uznán vinným** přečinem podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že

ad 1) v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018 na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem Walter Kraft vyhotovil článek, který byl dne 9. 7. 2019 s jeho předchozím souhlasem veřejně publikován na internetové stránce www.stret-civilizaci.cz pod názvem: „Walter Kraft: Je budoucnost Evropy islámská?“, ve kterém usiloval o vyvolání a posílení nenávisti čtenářů vůči všem osobám vyznávajícím islám a vůči všem přistěhovalcům, přičemž v celém textu čtenářům cíleně předestírá katastrofickou vizi budoucnosti, která podle něj nastane, jestliže nebudou vůči všem imigrantů použity silové prostředky, mimo jiné následujícími vyjádřeními:

Jde zejména o benevolenci k muslimské kriminalitě, štědré peněžní dary a implantování islámu do celého veřejného prostoru. Všechny uvedené možnosti také establishment bohatě využívá a z Evropanů se tak postupně stávají bezprávní otroci, u nichž je jakýkoli pokus o odpor trestán. Evropská aristokracie k tomu používá bezpečnostní a justiční aparát, ze strany muslimů jde většinou o fyzické násilí.

Jestliže současné ohrožení islámem srovnáme například s dobou, kdy Evropa byla ohrožena nacismem, tak jde o relativně jednoduchou situaci. Druh ohrožení je sice stejný (zotročení, či fyzická likvidace), avšak muslimský svět je, na rozdíl od tehdejšího nacistického Německa, technologicky, a tedy i vojensky, na mnohem nižší úrovni, než Západ. Naše schopnost vymazat muslimské země ze zemského povrchu v řádech hodin se dá považovat za poměrně výhodnou vyjednávací pozici.

Argument „bud' uděláš, co říkám, nebo nebudeš“ je srozumitelný úplně každému a v každé době.

S několika helikoptéry a rychlými čluny vyzbrojenými kulomety a kamerami jde o misi, která by trvala řádově týdny, maximálně měsíce, navíc se zanedbatelným rozpočtem. Lokalizovat lodě s migranty a poslat je ke dnu je z vojenského hlediska triviální záležitostí, která by se dala pojmout jako cvičení kadetů prvního ročníku vojenských škol. Stejně tak není, při dnešních informačních technologiích, problém rozšířit po třetím světě informaci, že každý pokus o vstup do Evropy končí smrtí.

Stimulů, které by invazní etnikum motivovaly k opuštění Evropy, je celá řada; reformou sociální politiky počínaje (stejně je potřebná) a již výše zmíněným argumentačním esperantem konče. Který z uvedených motivačních prvků bude převládat, nyní nelze odhadnout, avšak je zřejmé, že se čím dál rychleji dostáváme do bodu, kdy odsun nebude moci proběhnout jinak, než prostřednictvím plošné a důrazné perzekuce. Komunita invazního etnika na našem území začíná být už příliš početná a zároveň příliš přesvědčená o vlastní převaze. Dá se proto, z její strany,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

předpokládat jistá prodleva v pochopení, že celou věc myslíme smrtelně (to slovo bude důležité) vážně a hodláme ji dotáhnout do konce.

ad 2) v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018, na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem Michal Walter Kraft vyhotovil za účelem veřejného publikování článek, který byl následně dne 31. 8. 2019 v 10:59 hodin zveřejněn na internetových stránkách www.parlamentnilisty.cz pod názvem „Michal Walter Kraft: Řešení migrace“, ve kterém hrubě urážel a znevažoval negroidní rasu a arabské etnikum a současně usiloval o vyvolání nebo posílení nenávisti čtenářů vůči negroidní rase a arabskému etniku a k omezení jejich práv a svobod, přičemž v celém textu čtenářům cíleně předestírá katastrofickou vizi budoucnosti, která podle něj nastane, jestliže nebudou vůči všem imigrantů použity silové prostředky, mimo jiné následujícími vyjádřeními:

Útočníci proto neměli být deportováni, ale postřílení a videozáznam z této akce měl být šířen po sociálních sítích.

Pokud si chceme živěji představit všechny důsledky strategie č. 1 „Podvolení“, tak bychom se neměli dívat ani tak na osud amerických indiánů, jako spíše na osud Židů v Německu za 2. světové války, ovšem s jedním rozdílem: na plynové komory budeme vzpomínat jako na gentlemany a humánně vedenou genocidu (Afričané jsou přeci jenom o něco živočišnější než Němci).

Abychom eliminovali možnost odporu, museli bychom na dobytých územích, minimálně na přechodnou dobu, zavést velmi brutální režim s použitím veškerých představitelných metod potlačení odporu. Protože nemáme dostatečné množství vojáků ani civilistů k obsazení jednotlivých zemí, museli bychom na místě nechávat pouze správce se slabou posádkou. Ti by v případě rozsáhlejší revolty zemi urychleně opustili a následovala by brutální odvěta. Aby nedošlo k nedorozumění; armáda by se rozhodně nezdržovala s hledáním konkrétních „pachatelů“ tak, jak tím ztrácí čas (a často i lidi) v současné době.

Varianta „Kolonizace“ je vojensky, diplomaticky a ekonomicky velmi náročná, ale přístup k africkému přírodnímu bohatství by tyto nevýhody zřejmě dokázal vykompenzovat. Uvedené řešení vychází z historické zkušenosti, bere v úvahu obecné vzorce chování jednotlivých společností a zohledňuje demografický vývoj i technologickou vyspělost dotčených entit. Z těchto důvodů se varianta „Kolonizace“ dá považovat za realistickou. Ztráty na životech by se pohybovaly v desítkách milionů, tedy řádově níž, než varianty „Podvolení“ a „Marshallův plán pro Afriku“. Protože by šlo o ztráty prakticky výhradně z řad Afričanů a zároveň by uvedená strategie umožnila přežití evropské civilizace, tak ji (alespoň z pohledu Evropana netrpícího oikofóbií) můžeme prohlásit za zatím nejpříjemnější.

ad 3) v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018, na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem Michal Walter Kraft vyhotovil za účelem veřejného publikování článek, který byl následně dne 15. 5. 2018 v 8:10 hodin zveřejněn na internetových stránkách www.parlamentnilisty.cz pod názvem „Michal Walter Kraft: Boj s pašeráky migrantů je hloupost“, ve kterém usiloval o vyvolání a posílení nenávisti čtenářů vůči negroidní rase a arabskému etniku tím, že je úmyslně hrubě urážel a znevažoval a psal o jejich fyzické likvidaci mimo jiné následujícími vyjádřeními:

Tento tématický okruh by měl být nosnou osou celé kampaně. Základem by měly být velmi syrové a realistické spoty: pobřežní stráž rozstřílí člun s migranty, pohraniční stráž rozstřílí skupinu pokoušející se překročit evropské hranice, nelidské podmínky v evropských utečeneckých táborech, svědectví přeživších o brutálním zacházení, kterého se jim, po zatčení na hranicích, od Evropanů dostalo. Pokud jsou podobná videa schopna vyvolat vojenskou akci největší mocnosti na světě, tak je prakticky jisté, že by velmi účinně oslovila také cílovou skupinu složenou převážně z nevzdělaných, líných a násilnických negramotů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

2. Za to byl **odsouzen** podle § 356 odst. 3 , § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 a § 68 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 30 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 30 000 Kč.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonem stanovené lhůtě **odvolání** směřující proti všem jeho výrokům, které zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Předmětný rozsudek považuje za nesprávný, vydaný na základě zjevně nedostatečně a neúplně zjištěného skutkového stavu a vadného právního hodnocení. Předně je toho názoru, že **ustanovení § 356 tr. zákoníku** je z legislativně technického hlediska vadné pro svou neurčitost a nesrozumitelnost, navíc je ve zjevném rozporu s Ústavou republiky a Listinou základních práv a svobod. Zdůrazňuje, že na to upozornil okresní soud již dne 18. 11. 2020 a následně pak při hlavním líčení dne 16. 2. 2021, prvoinstanční soud vyzval, aby podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení, ani na to soud I. stupně nereagoval. Dále odvolatel rozebírá, v jakých směrech shledává legislativně vadnou konstrukci předmětného ustanovení, jeho nesmyslnost, když rozhodují osobní pocity či názory. Je přesvědčen, že bylo zasaženo nejen do jeho ústavního práva na svobodu projevu dle článku 17 LZPS, ale i práva na svobodu myšlení, svědomí a náboženství, jakož i na svobodu bádání a umělecké tvorby dle článku 15 LZPS, potažmo i do práva na svobodu projevu náboženství (včetně ateismu, respektive agnosticismu) dle článku 16 LZPS a do práva na podíl na správě věcí veřejných dle článku 21 LZPS. Současně zdvořile žádá odvolací soud, aby sám požádal Ústavní soud České republiky o zrušení zjevně nespravedlivého zákonného ustanovení. Prvému soudu rovněž vytyká, že na jeho návrh ze dne 3. 11. 2020, aby byla věc vrácena k došetření, nijak nereagoval, nenařídil **předběžné projednání obžaloby**, k tomuto návrhu se nijak nevyjádřil. Odvolatel na tento návrh znovu poukazuje, jednotlivé body rozebírá. Nadále setrvává na svém názoru, že věc rozhodoval **místně nepřislušný soud**. Stejně tak je nadále přesvědčen, že obžalobou popsané jednání není trestné, že jsou dány **okolnosti odůvodňující zastavení trestního stíhání**. V tomto směru opět poukazuje na článek 17 LZPS, jakož i na článek 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, kdy i samotný Evropský soud pro lidská práva ve svých rozhodnutích uvádí, že musí být při zásahu do svobody projevu důsledně zkoumáno, zda odpovídá naléhavé společenské potřebě a zda jsou důvody nejen relevantní, ale i dostatečné. Znovu rozebírá příslušná ustanovení LZPS, nutnost provádět test proporcionality. Ten nesplňuje ani ustanovení § 356 tr. zákoníku, když pouhý vznik negativního postoje či emoce u třetí osoby nemůže být důvodem pro omezení ústavního práva, natož aby takovým důvodem mohla být pouhá možnost vzniku či existence negativního postoje třetí osoby do budoucna. Dále zpochybňuje naplnění některých zákonných znaků žalovaného přečinu, zejména pokud jde o **subjekt**, když není pravda, že se k napsání článků doznal, respektive nepotvrdil své autorství, a **subjektivní stránku**. Obžalovaný namítá i **porušení pravidel přípravného řízení**, když orgány v něm činné nevyhledávaly důkazy i v jeho prospěch. Totéž činil i okresní soud, který navíc **zamítl návrhy na doplnění dokazování**, a to bez vysvětlení pro nadbytečnost. Proto trvá na provedení důkazů, které navrhoval, tyto specifikuje. Konkrétně jde o výslechy svědků Prof. RNDr. Ivo Budila, PhD., DSc., Lukáše Lhot'ana, Radka Kotena, Ing. Radima Fialy, PhDr. Ing. Mgr. Jana Hrnčíře, MBA, LL.M., Jaroslava Foldyny a Ing. Radovana Vicha, dále o novinové články „EU řeší, zda potápět lodě používané k převozu uprchlíků“ ze dne 20. 4. 2015, zdroj ČTK, autor redakce e15.cz, „Babiš vyzval NATO, aby začalo potápět lodě pašeráků migrantů“ ze dne 9. 9. 2015, zdroj ČTK, autor redakce deník.cz., „Potápění pašeráckých lodí jen nasměruje migranty jinam, soudí expert“ ze dne 25. 6. 2015, autor Sabina Netrvalová, redakce iDNES.CZ, a zápisy a tiskové výstupy z mimořádného summitu EU z 23. 4. 2015, včetně tiskového prohlášení předsedy EU Donalda Tuska ze dne 23. 4. 2015. Dle názoru odvolatele nebyly objasněny ani základní skutkové okolnosti věci, když pouhou identifikaci IP adresy a mailové adresy nelze považovat za dostatečný **důkaz o autorství článků**. Námitky vznášá i proti **obžalobě**, která je zcela kusá a nedostatečná, v rozporu s požadavkem, aby v ní byly obsaženy veškeré podstatné a rozhodné skutečnosti. Na nedostatky konkrétně upozorňuje, včetně existence další obdobné literatury. Na tomto základě se mohl domnívat, že pouhé shrnutí a doplnění tezí, jež obsahují již existující a legálně vydávané a distribuované či jinak prezentované

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

texty, nebude jeho jednání posuzováno jako porušení zákona. V závěru se zabývá **problematikou skutkového omylu** dle § 18 trestního zákoníku. Prohlašuje, že nevěděl a nadále neví o tom, že by formulace, které byly soudem předestřeny a které soud považuje za podněcující nenávist, mohly k nenávisti podněcovat. Pouze na okraj připomíná např. výzvu k ničení plavidel používaných k převážení osob do Evropy ze dne 23. 4. 2015 učiněnou veřejně předsedou Evropské rady. Z uvedených důvodů **navrhuje, aby jej odvolací soud obžaloby zprostil.**

4. **V doplňku odvolání** učinil obžalovaný další **návrh na doplnění dokazování**, a sice výslechem svědků Bohuslava Chalupy a Davida Bohbota s tím, že tito budou vypovídat k bezpečnostní situaci České republiky a hrozbám v souvislosti s masovou migrací a možností jejich řešení.
5. Krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podaného odvolání zákonitost a odůvodněnost výroků, proti kterým odvolání směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, jak ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, a dospěl k přesvědčení, že **odvolání obžalovaného není důvodné.**
6. **Pokud jde o namítané procesní vady**, tyto námitky soud II. stupně důvodné neshledal. Je-li zpochybňován **průběh přípravného řízení**, aniž by bylo konkretizováno, v čem tvrzená vada spočívá, pak lze konstatovat, že toto proběhlo v souladu s procesními předpisy. Je totiž třeba zmínit, že zákon již nepožaduje, aby byly soudu předkládány pouze věci, jenž byly už v přípravném řízení dostatečně ze všech hledisek objasněny formálně procesními postupy a aby v nich byl opatřen spolehlivý podklad pro jeho rozhodnutí. Je to dáno tím, že od účinnosti novely trestního řádu dnem 1. 1. 2002 má dokazování probíhat zásadně v řízení před soudem, přičemž účelem přípravného řízení je pouze důkazy vyhledat, označit a opatřit je v dostačující formě a jen v nezbytném rozsahu. Tím došlo i k omezení možnosti vrácení věcí státnímu zástupci k došetření ve smyslu § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu při nedostatečnosti skutkových okolností, a to jen na případy výrazné obtížnosti při opatření potřebných důkazů v řízení před soudem nebo na případy zřejmé újmy v rychlosti řízení ve srovnání s možnostmi přípravného řízení. Ani námitky týkající se **nedostatečnosti obžaloby** odvolací soud nesdílí, neboť ta obsahuje náležitosti uvedené v § 177 tr. řádu, přičemž byla podána státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 k Obvodnímu soudu pro Prahu 10. Jak vyplývá z ustanovení § 314a odst. 1 tr. řádu, o trestných činech, na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje 5 let (to se týká i posuzovaného přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, 3 písm. a/ tr. zákoníku), **koná řízení samosoudce.** Dle § 314c odst. 1 tr. řádu **samosoudce obžalobu předběžně neprojednává**, přezkoumá ji však z hledisek uvedených v § 181 odst. 1 a § 186 tr. řádu. To také obvodní soud učinil, když v intencích § 188 odst. 1 písm. a) tr. řádu **předložil věc k rozhodnutí o místní příslušnosti**, a to soudu společně nejbližší nadřízenému. **Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. 7 Ntd 8/2020**, bylo rozhodnuto, že podle § 24 odst. 1 tr. řádu je k projednání a rozhodnutí ve věci příslušný Okresní soud Praha – západ. Ani **místní příslušnost Okresního soudu Praha – západ** tak skutečně nelze v žádném případě zpochybňovat. **O věcné příslušnosti okresního soudu** (§ 16 tr. řádu) nemůže být již vůbec žádných pochyb, když se nejedná o trestný čin uvedený v § 17 tr. řádu. Žádnému z obecných soudů, který byl ve věci činný, pak současně nelze vytýkat, že **nepodal návrh Ústavnímu soudu na zrušení posuzovaného ustanovení § 356 tr. zákoníku**, když k tomu nebyl shledán žádný důvod, respektive rozpor s Ústavou ČR či Listinou základních práv a svobod (zejména s články 15 a 17), a to s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, Evropského soudu pro lidská práva, znění Mezinárodní úmluvy o odstranění všech forem rasové diskriminace, jakož i další ustanovení Listiny základních práv a svobod (zejména články 1, 3, 6 a 7). Podrobněji se k této otázce vyjádří odvolací soud níže, v rámci právního posouzení věci. Totéž lze konstatovat ohledně výtky, že mělo být **trestní stíhání zastaveno již po podání obžaloby**. Rozhodně se nejedná o procesní pochybení, pokud první soud dospěl k závěru, že pro takový postup (či jiný postup dle § 186 tr.

řádu) nejsou splněny zákonné podmínky, a pokud ve věci **vydal dne 14. 8. 2020 trestní příkaz**. Po podání odporu právem **nařídil hlavní líčení**.

7. Dále je třeba konstatovat, že prvý soud provedl v hlavním líčení dostatek důkazů k náležitému objasnění věci, provedené důkazy náležitě zhodnotil v intencích § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen samostatně, ale i ve všech vzájemných souvislostech, a vyvodil **zcela správné skutkové závěry, které mají ve výsledcích dokazování plnou oporu a nevzbuzují žádných pochyb**.
8. Ani obžalovaný nezpochybňuje, že články uvedených názvů napsal a odeslal ke zveřejnění, pouze namítal, že podoba zveřejněných textů nemusí být autentická, protože k těm textům mají přístup na všech těch serverech, po cestě v éteru i v poslanecké kanceláři desítky dalších lidí, nikdo tak nemůže vědět, zda je text přesný. Touto námitkou se prvý soud zabýval, přičemž podrobně vysvětlil, jak dospěl k závěru, že **autorem publikovaných textů je právě obžalovaný**. Poukázal nejen na IP adresu či mailovou adresu, ze které byly články ke zveřejnění odeslány, ale i na výpověď svědka Hampla, který jednoznačně uvedl, že proběhly jen pravopisné úpravy a drobné stylistické korektury, aniž by se jakkoli změnil obsah, jakož i na sdělení OUR MEDIA a.s., týkající se dalších publikovaných článků. Rozhodně lze odmítnout argumentaci obžalovaného, respektive tuto posoudit jako účelovou, že by k úpravě textů došlo „někde cestou v éteru“, natož „neznámou osobou v poslanecké sněmovně“. Navíc, jak prvý soud správně uvedl, články byly zveřejněny jeho jménem, případně za použití pseudonymu křestního jména Walter či Michal Walter Kraft, u článků zveřejněných na Parlamentních listech k nim byla připojena i fotografie obžalovaného z jeho archivu. Doplnit pak lze, že např. článek „Walter Kraft: Je budoucnost Evropy islámská“ byl následně publikován v limitované rozšířené edici Prolomení hradeb, jehož poslední zbývající kusy lze stále zakoupit v internetovém obchodě Petra Hampla nebo na webu Knihcentrum. **O autorství zmíněných textů právě obžalovaným tak nemá ani odvolací soud žádné pochybnosti**.
9. Soud II. stupně se ovšem **ztotožnil i s právním hodnocením** zjištěného skutkového děje prvním soudem jako přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, tedy že zveřejněním citovaných článků, jejichž je autorem, veřejně podněcoval k nenávisti k některému národu, rase, etnické skupině, náboženství, třídě nebo jiné skupině osob a k omezování práv a svobod jejich příslušníků veřejně přístupnou počítačovou sítí, byť právě s tím obžalovaný nesouhlasí a vznáší nejzásadnější námitky.
10. Pokud zaštituje své jednání **poukazem na čl. 15 LZPS** – svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání, včetně svobody vědeckého bádání, tak to je skutečně zaručeno bez jakého omezení (obžalovaný si může myslet, co chce, věřit, čemu chce, zkoumat, co chce). To již nelze zcela konstatovat ohledně **politického práva zakotveného v článku 17 LZPS** – svoboda projevu, kde je pod bodem 4) současně uvedeno, že **svobodu projevu lze omezit zákonem**, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná **mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých** (v dalším sledu pak i z důvodu bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného zdraví a mravnosti, to se ovšem posuzovaného případu netýká). Právě **ochranu práv a svobod druhých obhajoba zcela pomíjí**, byť se jedná rovněž o ústavní práva. Připomenout lze práva zakotvená v Listině základních práv a svobod, konkrétně **v článku 1** – Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech, **v článku 3** – Základní práva se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry, náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení, **v článku 6** – Každý má právo na život či **v článku 7** – Nikdo nesmí být mučen ani podroben krutému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Pomíjet nelze ani Mezinárodní úmluvu o odstranění všech forem rasové diskriminace (č. 95/1974 Sb.), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.) či evropskou Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Právě v tomto kontextu, v souladu s judikaturou, omezuje zákon (trestní zákoník) svobodu projevu, pokud takový projev

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

zasahuje do práv a svobod jiných a podněcuje k rasové nenávisti. Trestným činem dle § 356 tr. zákoníku je poskytována ochrana právě jednomu ze základních lidských práv, a to rovnosti lidí bez rozdílu národnosti, etnika, rasy, náboženství, třídních či jiných skupinových rozdílů. Tímto ustanovením je také provedena mezinárodní Úmluva o odstranění všech forem rasové diskriminace (vyhláška ministerstva zahraničí č. 95/1974 Sb.). Předmětné ustanovení je tak i dle přesvědčení soudu II. stupně zcela v souladu s Ústavou ČR, s Listinou základních práv a svobod, jakož i s mezinárodními smlouvami.

11. Toto ustanovení pak rozhodně nelze považovat za nesrozumitelné či nejasné, jak obžalovaný rovněž namítá. Výklad pojmu „podněcování“ poskytuje komentář k trestnímu zákoníku (VELKÉ KOMENTÁŘE Trestní zákoník II. Šámal a spol., nakladatelství C. H. BECK), jakož i judikatura. **Podněcováním** se rozumí projev, kterým pachatel zamýšlí vzbudit u jiných blíže neurčených osob nenávist k některému národu, etnické skupině, rase, náboženství, třídě nebo jiné skupině osob, anebo vyvolat jednání dalších osob vedoucí k omezování práv a svobod jejich příslušníků. Forma projevu není zákonem určena, k podněcování proto může dojít jak přímo, tak i nepřímo či zjevně nebo skrytě. Trestný čin je dokonán již projevem, jehož obsahem je podněcování. K vyvolání nenávisti nemusí dojít, neboť skutková podstata přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 tr. zákoníku nevyžaduje pro své naplnění vyvolání nenávisti, takový následek není obligatorním znakem jeho objektivní stránky. V tomto směru lze odkázat např. na **rozhodnutí Nejvyššího soud ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 6 Tdo 72/2019**, a to včetně stanoviska k možnému použití zásady subsidiarity trestní represe ve vztahu k obviněnou užitému obratu „proč ty autobusy radši nezapálili“.
12. Odvolací soud se samozřejmě seznámil s celým zněním článků, jejichž nejproblematičtější pasáže pojal první soud do popisu skutku v napadeném rozsudku, tyto hodnotil komplexně ve všech souvislostech i v kontextu se současným děním ve společnosti, respektive v celé Evropě. Aniž by odvolací soud jakkoli zlehčoval problematiku masové migrace, kterou je jistě třeba řešit, **aniž by bylo třeba k těmto otázkám vyslyšet obžalovaným navrhované svědky**, je současně třeba **kategoricky odmítnout obžalovaným veřejně nabízená řešení násilnou cestou**. V popisu skutku uvedené pasáže skutečně nelze považovat za pouhé vyjádření jeho obav z působení či jednání některé specificky vymezené skupiny obyvatel, nýbrž za ofenzivní nabídky různých násilných řešení, které naprosto popírají lidskou důstojnost osob, vůči kterým jsou tyto projevy namířeny. Obsahují i konkrétní návrhy k diskusi, jak by mělo být s dotčenou skupinou obyvatel naloženo, jednoznačně tak podněcují k nenávisti vůči dané skupině osob. Ostatně si lze stěžít představit razantnější projev nenávisti, než jsou veřejnosti nabídnuté možné způsoby fyzické likvidace takto specificky vymezené skupiny jedinců, a to v době míru (!), namířené i vůči osobám civilním, které dost možná o migraci ani neuvažují, nehledě na silné prvky záště, které z jejich pojmenovávání (uváděním údajných charakteristických vlastností, včetně způsobů, kterými budou postupovat proti původnímu obyvatelstvu Evropy) vyplývají. Takový projev není v demokratické společnosti chráněn svobodou projevu, neboť zcela degraduje lidskou důstojnost uvedených osob, přičemž právě ochrana lidské důstojnosti představuje jeden z důležitých chráněných objektů v ustanovení § 356 tr. zákoníku.
13. Zveřejněním těchto článků směřoval obžalovaný své názory na vymezené skupiny osob, včetně možných způsobů řešení migrace k dalším čtenářům, u nichž byly způsobilé vyvolat pocity nenávisti ke zmiňovaným skupinám osob, když i sám obžalovaný připustil, že chtěl vyvolat veřejnou diskusi o této problematice. Funkční podstatou internetu je přitom právě a především šíření myšlenek s očekáváním, že budou převzaty a dále šířeny. Proto byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 356 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.
14. Pokud jde o **subjektivní stránku**, jejíž naplnění je obžalovaným rovněž zpochybňováno, tak i dle přesvědčení soudu II. stupně jednal obžalovaný přinejmenším **ve formě nepřímého úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku**. Nejednalo se o žádnou zkratovitou reakci na nějaké bezprostřední ohrožení, aniž by měl možnost uvědomit si (a případně ověřit) následky

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

svého počínání, když se navíc nejedná o pachatele s jakkoli sníženým intelektem či bez potřebného rozhledu a právního povědomí (publikuje, zastává post asistenta poslance). To jednoznačně vyplývá z propracovanosti a rozsahu zveřejněných textů, které evidentně sestavoval autor podrobně se zabývající a přemýšlející o této problematice. Obžalovaný musel vědět, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení chráněných objektů (práv a svobod jiných) způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Vyloučit je tudíž třeba i **skutkový omyl dle § 18 tr. zákoníku**, obzvláště když problematika rasismu nyní nejen Evropou silně rezonuje.

15. Zcela odmítnout je třeba tvrzení obhajoby, že by mohlo být trestně stíhán každý, kdo svým vyjádřením vyvolá u někoho negativní emoce a že se jedná o cenzuru. Vyvolávat emoce, ať již pozitivní či negativní, je zcela běžným jevem (a žádoucím) při tvůrčí činnosti. To však nelze zaměňovat se záměrným vyvoláváním nenávisti vůči určité skupině osob jen proto, že jsou příslušníky jiné rasy, barvy pleti či etnika, a to obecně, snad v rámci zásady kolektivní viny, natož nabízet strategie k jejich likvidaci. **Rozhodně se pak nejedná o cenzuru**, pokud je takové šíření nenávisti omezeno trestním zákoníkem. Cenzura sice je kontrola a omezování sdělování informací hromadnými sdělovacími prostředky, nicméně slouží pro udržení státního zřízení a integrity státu, a proto střeží uchování státní ideologie, státního či vojenského tajemství, přičemž je využívána k prosazování společenských, stranických či jiných skupinových zájmů. V případě přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 tr. zákoníku jde naopak o realizaci mezinárodní Úmluva o odstranění všech forem rasové diskriminace (vyhláška ministerstva zahraničí č. 95/1974 Sb.), tedy o ochranu základních práv pro všechny bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry, náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení, o zabránění rasové diskriminaci, aniž by z toho měl stát, státní zřízení či současná vládní garnitura jakýkoli prospěch.
16. V tomto směru je třeba připomenout i **rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 3 Tdo 500/2018** (řešena problematika tzv. anticiganismu), jakož i **rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 10. 2015, JUD329576CZ – 25239/13 – M'Bala proti Francii** – svoboda projevu a antisemitismus, kdy soud vyloučil výroky stěžovatele učiněné v rámci jeho veřejného vystoupení z ochrany svobody projevu zaručené článkem 10 Úmluvy, neboť podle soudu nebyly slučitelné s hodnotami, na nichž je Úmluva postavena (podobně soud dané ustanovení použil a prohlásil za neslučitelné *ratione materiae* s ustanovením Úmluvy m. j. stížnosti týkající se publikací – Garaudy proti Francii a Marais proti Francii, či týkající se čiré islamofobie a antisemitismu - Norwood proti Spojenému království a Pavel Ivanov proti Rusku). Rozhodnutím dal soud jasně najevo, že ani projevy, které šíří nenávist pouze skrytě, do veřejného prostoru nepatří. Proto je třeba odmítnout argumentaci obhajoby, že v posuzovaném případě rozhodují pouze **osobní pocity či názory jednotlivců činných v trestním řízení**.
17. Obhajoba se pak nemůže odvolávat ani na **jiné publikované články** (novinové články „EU řeší, zda potápět lodě používané k převozu uprchlíků“ ze dne 20. 4. 2015, zdroj ČTK, autor redakce e15.cz, „Babiš vyzval NATO, aby začalo potápět lodě pašeráků migrantů“ ze dne 9. 9. 2015, zdroj ČTK, autor redakce deník.cz., „Potápění pašeráckých lodí jen nasměruje migranty jinam, soudí expert“ ze dne 25. 6. 2015, autor Sabina Netrvalová, redakce iDNES.CZ) **či výroky jiných** (zápisy a tiskové výstupy z mimořádného summitu EU z 23. 4. 2015, včetně tiskového prohlášení předsedy EU Donalda Tuska ze dne 23. 4. 2015). Zde je třeba připomenout **zásadu obžalovací**, kdy soudy mohou rozhodovat pouze o podané obžalobě a ta byla v posuzovaném případě podána pouze na obžalovaného Krafta. Navíc je zásadní rozdíl mezi potápěním prázdných pašeráckých lodí, respektive lodí používaných k převozu uprchlíků, jak se z článků a vyjádření nabízí, a mezi potápěním lodí s migranty na palubě, rozstřelením člunů s migranty či kolonizací afrického obyvatelstva se ztrátami na životech v desítkách milionů apod.

18. Z tohoto důvodu nemohlo být zvažováno ani **použití zásady ultima ratio**, když skutek, pro který byla na obžalovaného podána obžaloba, se nevyznačuje takovými specifiky, pro něž by bylo lze tvrdit, že se vymyká obvyklému typu společenské škodlivosti přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 tr. zákoníku, resp. že nedosahuje ani spodní hranice takové úrovně jeho základní skutkové podstaty, která by odůvodňovala řešení věci způsobem předvídaným v ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku.
19. Ze shora uvedených důvodů nepovažoval ani odvolací soud za potřebné jakkoli doplňovat dokazování, respektive **návrhy obžalovaného na doplnění dokazování jako nadbytečné zamítl**. Pokud jde o novinové články, zápisy a tiskové výstupy z mimořádného summitu EU z 23. 4. 2015, včetně tiskového prohlášení předsedy EU z téhož dne, poukázal odvolací soud již výše na zásadu obžalovací a zcela odlišný charakter výzev v těchto tiskovinách uvedených. Rovněž k doplňujícímu návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědků Bohuslava Chalupy a Davida Bohbota, kteří by měli vypovídat k bezpečnostní situaci České republiky a hrozbám v souvislosti s masovou migrací a možností jejich řešení, se odvolací soud rovněž vyjádřil výše. A pokud jde o důkazy, jejichž provedení navrhoval obžalovaný již v hlavním líčení, tak **není pravda, že by první soud rezignoval na odůvodnění, proč tyto návrhy na doplnění dokazování zamítl**, což odvolatel nazval flagrantním porušením práva obžalovaného na spravedlivý proces. Je třeba **poukázat hned na odstavec 2) napadeného rozsudku**, kde první soud mimo jiné vysvětlil, že z hlediska dokazování jsou **klíčové obsahy posuzovaných článků, jejich autorství a zveřejnění** (to bez jakýchkoli pochybností na základě stávajícího dokazování prokázáno bylo), přičemž trestněprávní rovinu (to znamená, zda byly naplněny zákonné znaky žalovaného přečinu) musí posoudit soud, kdy subjektivní výklady či názory svědků na tyto články a související problematiku nemohou mít pro rozhodnutí soudu relevantní význam. Toto stanovisko prvního soudu odvolací soud sdílí, neboť skutečně nejsou rozhodné názory příznivců obžalovaného - obdobně smýšlejících, leč znění příslušného zákonného ustanovení a komentář k tomuto ustanovení, judikatura česká i evropská a mezinárodní úmluvy, kterými je Česká republika vázána, potažmo tedy právní rámec, jenž svobodu projevu limituje, byť s tím obžalovaný nesouhlasí.
20. Ostatně **soudy nejsou povinny provádět všechny navržené důkazy**, leč provádějí dokazování tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. řádu).
21. Na tomto místě je současně třeba zdůraznit, že **hodnocení důkazů** je výsadním právem nalézacího soudu, před nímž jsou tyto prováděny, přičemž odvolací soud má jen omezenou pravomoc do tohoto procesu vstupovat, pokud nejsou z provedených důkazů vyvozovány závěry, které z nich nevyplývají nebo pokud takové hodnocení důkazů neodporuje zásadám formální logiky. K tomu ovšem v posuzovaném případě nedošlo, jak uvedeno shora. V podrobnostech pak lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku, s kterým se soud II. stupně plně ztotožnil.
22. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal i rovněž zpochybňovaný **výrok o trestu**, přičemž ani v této části žádné pochybení v neprospěch obžalovaného neshledal. Pokud první soud i přes nekritický postoj obžalovaného k vlastnímu jednání a absenci projevené lítosti volil **toliko symbolický výchovný postih**, kdy dle kritérií uvedených v § 39 odst. 1 tr. zákoníku se přihlíží nejen k závažnosti a povaze trestného činu, k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze odstranit škodlivé následky, ale i k dosavadnímu způsobu života obžalovaného a možností jeho nápravy, přičemž má být přihlédnuto také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele, pak **postupoval vyloženě ve prospěch obžalovaného**. Více než dostatečně zohlednil jeho dosavadní bezúhonnost, jakož i absenci jiných negativních poznatků. Ostatně z podnětu odvolání pouze obžalovaného nelze jeho postavení zhoršit, tudíž musel být peněžitý trest v celkové výměře pouhých 30 000 Kč

(30 denních sazeb po 1 000 Kč) akceptován. Takto zvolený postih rozhodně **nelze považovat za nepřiměřeně přísný**, kdy pouze takový by mohl být odvolacím soudem změněn.

23. Ze všech uvedených důvodů zamítl soud II. stupně odvolání obžalovaného podle § 256 tr. řádu **jako nedůvodné**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 15. června 2021

JUDr. Lucie Černá v. r.
předsedkyně senátu